

Frank Baker

EL MISTERI
DE LA SENYORETA
HARGREAVES

Traducció de Dolors Udina

El cercle *de VIENA*

PRÒLEG

—Senyoreta Hargreaves... —vaig murmurar—. Senyoreta Hargreaves...

Vaig abocar-me a la barana i vaig clavar els ulls a la foscor del mar d'Irlanda. Era de nit. Els llums del nostre vaixell eren els únics sobre l'aigua negra. El mar no tornava cap resposta al murmuri d'aquest nom. I, tanmateix, em semblava que en l'aire fred de desembre, en el vent, sentia algú que en la llunyania sospirava el meu nom: «Norman, Norman, Norman...».

Han passat nou anys des d'aquella nit, la nit en què va acabar la gran aventura. En vaig escriure un relat i el vaig deixar tancat amb pany i clau sense ensenyar-lo a ningú tret d'en Henry, la Marjorie i el meu pare. En aquells temps jo era un membre seglar del cor de la catedral de Cornford i estudiava orgue amb el mestre Carless. En tots els aspectes llevat d'un, jo era, i goso dir que encara ho sóc, una persona totalment normal. Voleu saber en quin aspecte particular difereixo de tots els altres? Heu de llegir aquest llibre per descobrir-ho. Si m'haguéssiu vist, hauríeu dit que no tenia res d' excepcional: era simplement en Norman Huntley, que vivia al número 30

de London Road, a Cornford, amb els seus pares i la seva germana Jim. Ara tinc trenta-dos anys i possiblement sóc una mica més savi que el jove que aquella nit de desembre s'abocava a la barana del ferri de Belfast i murmurava al vent un nom ara oblidat.

Un nom oblidat... un nom oblidat. Però vés a saber si sou dels que encara ho recordeu. Ja no visc a Cornford. Tinc una llibreria a l'oest d'Anglaterra. No penso ser més explícit: me'n vaig anar fugint de la publicitat i no vull saber-ne res de res. La Marjorie, la meva dona, tot sovint parla amb els seus pares, i la meva mare també m'escriu per enviar-me notícies de Cornford. Tinc al davant la seva última carta:

«... la gent encara parla de la senyoreta Hargreaves i n'hi ha que són prou ximples per creure que tenia alguna cosa a veure amb l'IRA. Quina història més extraordinària, fill meu, i no saps com desitjaria que ens expliquessis tot el que en saps. Sempre que hi penso, m'entristeixo. No puc acabar de superar que haguessis de marxar de la ciutat, tot i que, com ja saps, estimat, de cap manera podré creure mai totes aquelles coses horribles que van dir de tu. L'altre dia em vaig trobar casualment el degà de la catedral a la botiga i em va preguntar molt amablement per tu. Em sembla que li agradaria de debò que tornessis. Per què no li escrius? Tot plegat va passar fa tant de temps que...»

Tornar? Tornar a Cornford? Sí, vull tornar a aquella catedral magnífica, a les prades del Tàmesi on, de petits, en Henry i jo anàvem a pescar. Però em veig amb cor, per molt temps que hagi passat, d'enfrontar-m'hi?

Recordo l'última vegada que vaig estar a la catedral de Cornford. El degà m'havia suggerit molt educadament que seria convenient que renunciés a cantar al cor... volent dir que seria convenient per a la catedral i per a ell. Es parlava massa de mi i, tot i que la policia no va poder demostrar res (evidentment, no van trobar cap cadàver), les sospites se m'arrapaven com el liquen a l'escorça d'una vella pomera.

Tenia les maletes fetes; estava content de marxar. El matí del dia que vaig marxar, abans d'esmorzar, com solia fer, vaig anar a la catedral a tocar l'orgue per darrera vegada. Vaig tocar tota la «Fantasia en si menor» de Bach, però em sonava buida. Afligit per la sensació que el passat era irrecuperable, vaig tocar un moviment d'una sonata de Mendelssohn, acreixent el registre fins arribar a la màxima potència. Alçant les mans brusquement del teclat, vaig escoltar els sons que semblava que s'encalçaven per dins i per fora la nau; mig esperava que, en apagar-se el so, sentiria una veu que cridaria des de baix: «Bravo! Oh, Norman, bravo!».

Però no es va sentir cap veu. Vaig baixar de la tribuna de l'orgue, vaig recórrer la nau, vaig obrir la porta de ponent que dóna a l'escala de la teulada i vaig pujar-hi pràcticament sense saber què volia fer. A poc a poc, pas a pas, vaig travessar l'estret passadís. Les voltes sobre els arcs de la nau s'alçaven davant meu com una llarga cadena de bucs d'abelles. Feia fred. Tot estava embolcallat per una melangiosa llum verda. M'hi vaig estar uns quants minuts, mig esporuguit. Volia cridar el seu nom, però tenia la boca seca i no em sortia cap so.

Aquell dia vaig marxar de Cornford i vaig anar a viure a l'oest. La ciutat de la meva joventut, la ciutat on vaig néixer,

se m'havia tornat insuportable. Des de llavors, no hi he tornat ni una sola vegada.

Potser ara hi tornaré. El nom de la senyoreta Hargreaves ja és llegenda. Aviat, capriciosa com és la memòria, quedarà oblidada.

Oblidada? També això és insuportable. S'haurà de dir també d'ella que forma part «d'aquells de qui no queda memòria al món, com si mai no haguessin existit»? No mentre jo visqui.

Així, doncs, ofereixo als lectors aquest relat d'un misteri que potser recordareu si sou dels que llegeixen els diaris. El vaig escriure fa uns anys, en part a Irlanda del Nord, i llegint-lo ara no veig cap motiu per alterar-hi res. Us ofereixo aquestes pàgines únicament com a homenatge a una persona que vaig estimar. Podeu titllar-me de mentider si ho desitgeu, podeu examinar la història de la meva família per trobar-hi certes peculiaritats: hi estic preparat.

Tot el que us demano és que, si per casualitat ens trobem en algun lloc fent un brindis, alceu la copa amb mi i digueu: «Per la senyoreta Hargreaves!».